U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. D.,** zastoupeného JUDr. Václavem Hlavínem, advokátem se sídlem Zavadilova 5, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2009, čj. OAM-1-631/VL-07-P11-PD1-2007, o kasačních stížnostech žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2010, čj. 1 Az 7/2009 - 54, a proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2009, čj. 1 Az 7/2009 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2010, čj. 1 Az 7/2009 - 54, **se odmítá.**

II. Kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2009, čj. 1 Az 7/2009 - 29, **se odmítá** pro nepřijatelnost.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2009, čj. OAM-1-631/VL-07-P11-PD1-2007, žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a pro existenci důvodu podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který jí rozsudkem ze dne 10. 12. 2009, čj. 1 Az 7/2009 - 29, zamítl.

Městský soud vyšel ze zjištění, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 1. 5. 2005. Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2006, čj. OAM-853/VL-10-K04-2005, žalovaný neudělil žalobci azyl, ale shledal, že se na něj vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu v tehdy platném znění. Další žádost žalobce podal dne 7. 8. 2007. Žalovaný

o ní rozhodl tak, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 zákona azylu neshledal. Udělil však žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců.

Žalovaný podle městského soudu dospěl na podkladě získaných informací a po zhodnocení konkrétního případu k závěru, že žalobci by mohlo hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, proto mu udělil doplňkovou ochranu. Žalovaný se dle městského soudu zabýval aplikací čl. 369-1 běloruského trestního zákoníku a situací neúspěšných žadatelů o azyl. Novelizované ustanovení trestního zákoníku umožňuje považovat za trestnou činnost téměř všechny opoziční aktivity i aktivity občanských uskupení. Žalovaný měl podle městského soudu pochybnosti o tom, jakým způsobem v praxi dochází k aplikaci zmíněného zákona. Městský soud se ztotožnil s žalovaným, že v době přiznání doplňkové ochrany žalobci nebylo možné vyloučit závažné problémy s běloruskými orgány ve smyslu nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestu, neboť *„žalovaný rozhodoval o udělení doplňkové ochrany v době přetrvávajících pochybností o osudu zamítnutých žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se navrátili zpět do Běloruska“*.

Dále městský soud poznamenal, že v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany si žalovaný opatřil aktuálnější informace o zemi původu. Tyto nové podklady pro rozhodnutí umožnily žalovanému opačné rozhodnutí ve věci. Zároveň poskytly dostatečný podklad pro posouzení, zda se okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, změnily do té míry, že již příslušné ochrany není třeba. Žalovaný podle městského soudu při rozhodování o neprodloužení doplňkové ochrany vycházel z aktualizovaného a komplexněji zjištěného skutkového stavu, který vyloučil pochybnosti o možném potrestání neúspěšných žadatelů o azyl.

Z nových informací o zemi původu městskému soudu vyplynulo, že novela trestního zákoníku byla a je uskutečňována v praxi „jen“ proti demokratickým aktivistům. Zastupitelskému úřadu nejsou známy žádné případy represí neúspěšných žadatelů o azyl v jiných zemích, ani o takových případech není informován ze strany jiného zastupitelského úřadu demokratické země v Minsku. Žalobce navíc při pohovorech tvrdil, že se již rok a půl před odjezdem z Běloruska neúčastnil žádných politických shromáždění. Městský soud shledal nesrovnalosti i ve výpovědi žalobce, který v řízení o první žádosti o udělení azylu vypověděl, že z Běloruska odcestoval autobusem do Polska, zatímco v tomto řízení před správním orgánem řekl, že šel přes hranice pěšky. Tuto skutečnost uvedl v souvislosti s důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, kterými jsou obavy z vězení za nelegální držení drog a za nelegální opuštění republiky, neboť se jako účastník řízení před běloruským soudem podpisem prohlášení zavázal k neopuštění republiky.

Městský soud připomněl, že žalobci byla doplňková ochrany udělena z důvodu pochybností o tom, jakým způsobem dochází v praxi k aplikaci nového čl. 369-1 běloruského trestního zákoníku. Již v předchozím řízení se žalovaný vypořádal s příčinami odchodu žalobce z Běloruska. Neshledal přitom, že by šlo o důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Městský soud se ztotožnil se žalovaným, že důvody, které žalobce během řízení uvedl, nelze podřadit pod důvody předvídané zákonem o azylu. Žalobní námitky proto městský soud neshledal důvodnými s

tím, že skutkové okolnosti případu nenaznačují přiměřenou pravděpodobnost uvěznění žalobce ani existenci reálného nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení s žalobcem.

K námitce žalobce, že české orgány kontaktovaly běloruské orgány za účelem zjištění jeho totožnosti, a to přes jeho apely, že je držitelem doplňkové ochrany, a k námitce, že není podstatné, zda běloruským orgánům bylo sděleno, že je či není žadatelem o mezinárodní ochranu, ale podstatné je samotné sdělení, že se nachází mimo vlast, městský soud uvedl, že si je vědom § 19 odst. 1 zákona o azylu. Postup zvolený Policií České republiky však nepovažoval za neslučitelný s daným ustanovením. Naopak, spolu s žalovaným má za to, že *„pokud žalobce vědomě uváděl během správního řízení jinou totožnost a porušil na území ČR správní předpisy, musel si být vědom jistých následků, minimálně pak toho, ze bude zapotřebí zjištění jeho pravé totožnosti. Pokud chtěl žalobce změnit identitu, kvůli běloruským orgánům, po příjezdu do ČR měl možnost uvést vše na pravou míru a ne čekat, až české správní orgány budou nuceny zjišťovat jeho totožnost. Lživé uvedení data narození (i další okolnosti) vede soud k závěru, že žalobcův příběh je nevěrohodný.“*

Odkázal-li žalobce na Zprávu Ministerstva zahraničí Velké Británie ze dne 1. 10. 2008 s tím, že prokazuje, že v Bělorusku dochází k porušování lidských práv, městský soud uvedl, že ze všech podkladových materiálů o zemi původu žalobce skutečně vyplývá, že v Bělorusku k závažnému porušování lidských práv dochází. Postihováni jsou však zejména političtí oponenti stávajícího režimu a lidé s opozicí veřejně sympatizující. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany přitom žalobce podle městského soudu neuvedl, že by se jakkoli politicky angažoval či viditelně projevoval sympatie k opozici.

Doplňková mezinárodní ochrana je dle městského soudu ochranou subsidiární, která má být poskytnuta osobám, kterým hrozí vážná újma ve smyslu čl. 15 směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, resp. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Z vlastního vyjádření žalobce městskému soudu jednoznačně vyplynulo, že se v Běloruské republice více jak rok a půl před odjezdem do České republiky politicky neangažoval. Městský soud uzavřel, že vzhledem k nejnovějším informacím o zemi původu nelze riziko možných represí v případě návratu žalobce do jeho vlasti považovat za reálné a dokonce ani za pravděpodobné. Žalobci tedy nehrozí reálné nebezpečí, že by byl v důsledku dlouhodobého pobytu mimo území Běloruska či v důsledku skutečnosti, že v České republice požádal o mezinárodní ochranu, vystaven takovému jednání tamních státních orgánů, které by zakládalo důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Uplatněné námitky přitom podřadil důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že městský soud nevzal v potaz tvrzení, že stěžovateli hrozí v případě návratu postih za porušení zákazu vycestování z Běloruské republiky, uloženého mu v souvislosti s trestním řízením.

K aplikaci § 17a odst. 1 zákona o azylu stěžovatel rekapituloval podmínky odnětí doplňkové ochrany a v této souvislosti citoval závěry odborné literatury. Připustil, že k udělení doplňkové ochrany vedla obava z možné aplikace ustanovení trestního zákoníku o diskreditaci Běloruské republiky. Obava však nepramenila ze samotné existence předmětného ustanovení odděleně od kontextu situace v Běloruské republice. K zániku či změně okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany, stěžovatel namítl, že z existence záznamů o aplikaci tohoto ustanovení toliko na osoby aktivně politicky činné nelze vyvodit, že na ostatní osoby ustanovení aplikováno nebylo nebo se tak nestane v budoucnu. Celkové podmínky v Běloruské republice se žádným způsobem nezměnily, možnost aplikace daného ustanovení nadále trvá. V současnosti již existují zprávy, které o aplikaci ustanovení hovoří a popisují konkrétní případy aplikace na demonstrativních případech politicky aktivních osob. Dle stěžovatele je nutno posoudit, zda lze z neexistence zpráv o postihu osob za diskreditaci republiky dovodit, že okolnost udělení doplňkové ochrany se změnila skutečně do té míry, že již není doplňkové ochrany zapotřebí, a dále zda jde o okolnost významné a trvalé povahy tak, aby bylo možné konstatovat, že stěžovateli již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu.

K závěru městského soudu, podle nějž stěžovatel v pohovoru uvedl, že se rok a půl před odjezdem politicky neangažoval, stěžovatel připomněl, že bude-li se v současné době vracet zpět do Běloruské republiky, je velmi pravděpodobné jeho okamžité zatčení. Zemi původu totiž opustil nelegálně, když se nedostavil k jednání, k němuž byl předvolán. Stěžovatel podotkl, že nikdy neuváděl, že by mu hrozily potíže z důvodu „obecné“ politické angažovanosti samé, ale že mu hrozí problémy z důvodu odmítnutí spolupráce s policií.

Dále stěžovatel uvedl, že nenamítá pochybení Policie České republiky v souvislosti se zjišťováním jeho identity. Zdůraznil však, že nyní je běloruským orgánům známo, že opustil Běloruskou republiku. K závěru městského soudu o nevěrohodnosti stěžovatele poznamenal, že při udání nepravé identity Policii České republiky se jednalo o napadení stěžovatele jejími příslušníky, přičemž policisté byli odsouzeni ke třem letům podmíněného trestu. Obavu stěžovatele z udání pravé identity během tohoto incidentu lze proto pochopit. Další závěry městského soudu, týkající se nevěrohodnosti stěžovatele, nejsou dostatečně odůvodněny. Uzavřel-li soud, že skutkové okolnosti případu nenaznačují, že by bylo přiměřeně pravděpodobné uvěznění žalobce či reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení, není z této části napadeného rozsudku patrno, jak soud k tomuto závěru dospěl v konfrontaci s tvrzeními obsaženými v žalobě, že je se stěžovatelem veden trestní proces, a v konfrontaci se zprávami o zemi původu týkajícími se podmínek ve věznicích. Městský soud nezohlednil zprávy či tvrzení, na něž stěžovatel v žalobě odkazoval.

Stěžovatel také tvrdil, že skutkový stav nevylučuje možnost, že i politicky neaktivní osoba bude za diskreditaci republiky postižena. Tím spíše pak není vyloučeno, že bude postižena osoba, s níž je vedeno řízení o trestném činu, který nespáchala. Za těchto okolností není míra, při níž není doplňkové ochrany zapotřebí, dosažena, a ve smyslu § 17a odst. 2 zákona o azylu není možné konstatovat, že stěžovateli nehrozí nebezpečí vážné újmy.

Stěžovatel rovněž namítl, že v řízení před městským soudem nebyl obeslán výzvou, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání, ačkoli bylo ve věci bez ústního jednání rozhodnuto.

Konečně stěžovatel požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

IV.

Usnesením ze dne 21. 7. 2010, čj. 1 Az 7/2009 - 54, městský soud zamítl žádost stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel nesplňuje předpoklady pro osvobození od soudního poplatku, neboť neprokázal zákonem dané podmínky. Městský soud měl pochybnosti o majetkových poměrech stěžovatele, který v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce nevyplnil, jaké má příjmy a závazky, přestože je hlášen na soukromé adrese. Městský soud vyzval stěžovatele přípisy ze dne 8. 9. 2009 a 9. 3. 2010, aby tyto nesrovnatelnosti vysvětlil, stěžovatel však na výzvy nereagoval.

V.

I proti tomuto usnesení stěžovatel brojil kasační stížností, jejíž důvody podřadil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel zejména namítl, že *„bydlí...u známého, jemuž neplatí žádný měsíční nájem“*.

VI.

Žalovaný se ke kasačním stížnostem nevyjádřil.

VII.1

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti proti usnesení městského soudu čj. 1 Az 7/2009 - 54.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí.

V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

V daném případě byla písemnost (napadené usnesení) stěžovateli doručována prostřednictvím držitele poštovní licence. Písemnost byla stěžovateli doručena uplynutím úložní doby dne 5. 8. 2009, následující den byla písemnost vhozena do jeho poštovní schránky, jak plyne z doručenky založené na čl. 55 spisu (§ 49 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Kasační stížnost však byla předána k poštovní přepravě až dne 27. 8. 2009

(obálka založena na čl. 88 spisu), tedy opožděně. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s. prominout, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

VII.2

Ve vztahu ke kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu čj. 1 Az 7/2009 - 29 se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu městského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Nejvyšší správní soud se v minulosti dostatečně zabýval otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby bylo možno žadateli o azyl udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. V obecné rovině lze odkázat například na rozsudek ze dne 21. 5. 2008, čj. 2 Azs 48/2007 - 71, www.nssoud.cz, podle nějž „*při posuzování překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba zohlednit změnu situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, tehdy, pokud tato změna podle konkrétních skutkových okolností případu je natolik podstatná a intenzivní, že by mohla představovat „reálné nebezpečí“, že žadatel bude vystaven mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu [čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (č. 209/1992 Sb.)], anebo pokud by díky této změně bylo „přiměřeně pravděpodobné“, že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů uvedených v čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.)*“ (přestože se citované rozhodnutí vztahuje k institutu překážky vycestování upravenému v § 91 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 8. 2006, lze uvedený závěr vztáhnout i k institutu doplňkové ochrany zakotveném v § 14a téhož předpisu s účinností od 1. 9. 2006 (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz). Totožným způsobem je nutno posuzovat i žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný i v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany zkoumá, zda jsou v době podání této žádosti splněna kritéria přiměřené pravděpodobnosti a reálného nebezpečí.

Výkladem těchto právních pojmů se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval například v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 - 82. Uzavřel přitom, že „*přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý*“, což v praxi znamená, že „*k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným*.“ Obdobně vyložil pojem „reálného nebezpečí“ tak,

že „*ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“.

Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně zabýval otázkou prodlužování doplňkové ochrany občanům Běloruské republiky, kterým byla tato ochrana udělena z důvodu přetrvávajících pochybností o aplikaci ustanovení čl. 369-1 trestního zákoníku. Ustálená rozhodovací praxe přitom stojí na závěru, že obstaral-li žalovaný před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany relevantní, důvěryhodné, aktuální a transparentní podklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008 - 71, či rozsudek ze dne 28. 5. 2009, čj. 3 Azs 13/2009 - 47, www.nssoud.cz), z nichž jednoznačně plyne, že přes trvale neuspokojivou situaci v oblasti lidských práv v Běloruské republice nejsou ve vztahu k naříkanému ustanovení běloruského trestního zákoníku známy případy trestního stíhání či jiného obdobného postihu navrátivších se běloruských občanů, kteří požádali v zahraničí o azyl, a toto ustanovení je aplikováno jen vůči politickým oponentům stávajícího režimu a jejich sympatizantům, pak plně obstojí závěr žalovaného, podle kterého nejsou dány podmínky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. např. usnesení ze dne 4. 8. 2010, čj. 3 Azs 23/2010 - 154, rozsudek ze dne 24. 3. 2010, čj. 2 Azs 60/2009 - 63, usnesení ze dne 3. 2. 2010, čj. 2 Azs 68/2009 - 80, rozsudek ze dne 20. 11. 2009, čj. 1 Azs 104/2008 - 61, usnesení ze dne 6. 11. 2009, čj. 4 Azs 41/2009 - 87, rozsudek ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 Azs 42/2008 - 125, www.nssoud.cz). Skutkové okolnosti nyní posuzované věci se přitom významně neodchylují od skutkových zjištění ve zmíněných věcech.

Stěžovatel se mýlil, pokud dovozoval, že se městský soud ani žalovaný nezabývali hrozícím nebezpečím jeho uvěznění v důsledku trestního stíhání pro trestný čin, jehož spáchání stěžovatel popírá. Městskému soudu je třeba přisvědčit, že doplňková ochrana byla stěžovateli udělena z konkrétního důvodu (jak v kasační stížnosti ostatně konstatoval sám stěžovatel). Jiné skutečnosti tvrzené stěžovatelem ve správním řízení byly předmětem posouzení žalovaným, který ovšem důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Z judikatury plyne, že žalovaný správně uzavřel o změně, resp. zániku okolností, pro něž byla stěžovateli doplňková ochrana udělena. Městský soud neopomněl zvážit, zda skutkové okolnosti případu nenaznačují přiměřeně pravděpodobné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení, opřel své úvahy v tomto směru mj. o to, že stěžovatel v průběhu řízení neuváděl, že by se jakkoli politicky angažoval či viditelně projevoval sympatie k opozici, a učinil příslušné závěry součástí odůvodnění napadeného rozsudku. Jeho závěrům proto nelze nic vytknout. Obdobně obstojí závěry městského soudu ve vztahu k nevěrohodnosti stěžovatele.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud ke stížní námitce porušení § 51 s. ř. s. podotýká, že městský soud přípisem ze dne 8. 9. 2009, čj. 1 Az 7/2009 - 25, mj. vyzval stěžovatele k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez jednání. Výzva byla stěžovateli doručena dne 15. 9. 2009, jak plyne z doručenky založené na čl. 25 spisu. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, a ze spisu tato skutečnost ani nevyplývá, že by na tuto výzvu reagoval. Rozhodl-li tedy městský soud v předmětné věci bez jednání, učinil tak v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto ji jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst.3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. listopadu 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu